

VITÉZ GYÖRGY

Ötödik, kanadai, virágvasárnapi szonett

*Kékhasú, fehér április,
üvegházban a pálma zöldje.
Nem a Szentföld – ez Káin földje*
mondják a tanítványok is.*

*Jég a folyamot berekeszti.
Jövel Jézus motoros szánon:
hozsánna csilingel a számon:
Jégcsap, az eresz nem ereszti.*

*Feljő: a Nap egy pillanatra
rőt a pufajkás tajga háta.
Hermelin hóban süpped a bokám.*

*Fázós, szigonyos áhitattal
kérdem, miért nem mehet át a
pézsmakör a tű fokán?*

nem muszáj, Herkules

*„Muszájföldön esik a hó”
(Bakucz József)*

*Muszájföldön esik a hó
aki itt telet kényszeredve felel
pedig nem is kérdezik (ki) –
s nem köti el a nyelv tutaját
Noé révésze a szürke barát*

* „The land God gave to Cain” – „A föld melyet Káinnak adott az Isten”: Labrador

*de itt az kell ami nem kéne másutt
 Muszáj földre esik a kő. (ejh mi)
 először gyűrűzik a tócsa
 majd recés hályog képződik szemén
 így vakul bele a télbe
 (Ödipusz persze nem így lett világtalanná)*

*egy pár kacsaláb jut eszembe a Csallóközből
 nem várkastélyról volt szó – oly hirtelen lepte meg a tél
 a kis tavat hogy a madár lába odafagyott
 varjak meg vércsék intézték el a többit –
 ez negyvennégyben volt húzták a csíkot a Liberátorok
 számoltam háromszázegy bombázó
 repült Pilzennek Brünnek zengett a sztaniolos levegő.
 s dekkoltak a halálravált barázdák – miért éppen ez?
 Valami metafora? Patétikus felláció? *
 Én is világtalan vagyok – pedig csak olvasószemüveg kell
 – egyiptés ikervilág – keresztülestem az osztódáson
 szita-szita pánik – az ablakon keresztül
 muszáj földön lesem a nőt aki
 számítógépével pasziánszozik
 solus maradsz
 eris magadra az Ezredes lépcső.
 sola meredsz
 s a Filler utca sarkán áll a ház
 rajta a belövés ötven éves – ez is metafora?*

*Az olvasó közönséges jut eszembe még
 blaszfémia lehet vagy költőpanasz*

*ez a szöveg megúsza egy antik utalással –
 igyekeztem a képzavart is elkerülni – de
 mire leértem a lépcsőn Maszáj földre
 éreztem miért szomorodott el Bakucz*

* Sikamlós két nyelvű szójáték. Pathetic fallacy az angol neve azon retorikai vagy költői fogásnak, mely élettelen tárgyakat emberi tulajdonságokkal, érzésekkel ruház fel.